

Landmandsforsamlingen i Haderslev.

I Aalborg var 1856 Haderslev valgt til Mødested for den næste Landmandsforsamling, der blev bestemt at afholdes 1858. Paa Grund af den slette Høst i Slesvig i det foregaaende Aar og de uheldige Pengeconjuncturer, fandt Comiteen i Haderslev det isjor rigtigst at udsætte Mødet til dette Aar. I Løbet af Vinteren udgik Indbydelsen til Mødet fra Comiteen, hvorved Tiden bestemtes til de 5 Dage fra den 28de Juni til 2den Juli. Comiteen i Haderslev bestod af: Kammerherre, Amtmand Stokfleth, Statsraad, Borgermester Hammerich, Amtsforvalter L. Skau, Kammerraad Chr. Juhl og Gaardeier Kall. Virksomhedsplanen, der udstedtes i April, indeholdt Spørgsmaalene, der vare opstillede til Discussion, samt Reglerne for Ordningen af Dyrskue, Udstillingen o. l.; de vare ganske overensstemmende med hvad der har fundet Sted ved de siden 1852 afholdte Landmandsforsamlinger. Man erfarede deraf, at Hs. Maj. Kongen af sin Privatkasse havde skjænket et Bidrag af 1000 Rdlr. til Præmier ved Dyrskuet og at desuden baade det Classenske Fideicommis og Haderslev Amt havde givet Bidrag i samme Retning. —

Til Discussionslocale benyttedes Theaterbygningen, der afgav en beqvem og rummelig Plads; Udstillingen af Agerdyrkningsredskaber og Haandværksvarer fandt Sted i og ved det tidligere militaire Ridehuus, og Dyrskuet paa Haderslev nordre Mark ikke langt fra Discussionslocalet. Som Samlingssted for Medlemmerne udenfor Discussionerne tjente Klubben

Harmoniens store Locale med dens smukke Have, hvor det ogsaa var indrettet fælles Middagsmaaltid for Medlemmerne.

Medlemmernes Antal var ikke saa stort, som man havde ventet, hvortil Grunden vel nærmest maa tilskrives de senere Aars mindre gunstige Conjuncturer for Landvæsenet, maaskee ogsaa fordi Samlingstiden, paa Grund af den varme Sommer, faldt sammen med Høsten, da Landmændene i mange Egne ikke kunde være hjemmefra. Forsamlingen begyndte med lidt over 200 Medlemmer; dog steg Antallet efterhaanden saaledes, at den mod Slutningen talte omtrent 430 Medlemmer, eller nogle saa flere end i Flensborg (422).

Forsamlingen aabnedes den 28de Juni, Kl. 10 om Formiddagen, af Comitens Formand Kammerherre Støckfleth, med en Tale, hvori han ønskede Forsamlingen velkommen og udbragte et Leve for Hs. Maj. Kongen, hvorefter han foranstaltede en Formand valgt, hvor de fleste Stemmer faldt paa Baron Blixen-Finecke, som takkede Forsamlingen for den ham beviste Tillid, og ledede Valget af Viceformanden, hvortil Jægermester Sehested til Broholm blev valgt.

Idet vi gaae over til at omtale Discussionerne ville vi indskrænke os til at angive Hovedindholdet og det Resultat Discussionerne bragte, samt Navnene paa de Medlemmer, der deeltog i Discussionerne; de af vore Læsere, der skulde ønske at kjende den nøiagtige Gang i Discussionerne, henviser vi til Ugeskrift for Landmand, hvor et temmelig fuldstændigt og, som det forekommer os, godt Referat er givet af hver enkelt Talers Ytringer.

Discussionen begyndte med Nr. 1 af de i Planen fremsatte almindelige Spørgsmaal, nemlig:

Hvilken Indskydelse have de tvende foregaaende tørre Aar havt paa Afgrøden paa drainede Jorder?

Godseier Valentiner til Gjeddesdal indledede Spørgsmaalet og i Discussionen deeltog, foruden Hr. Valentiner, Jægermester Sehested, Lieutenant Saxtorph og Proprietair Bruun.

De 3 første Dalere, der have megen Erfaring med Hensyn til drainede Jorder, da Godseier Valentiner har drainet sin hele Mark, Lieutenant Saxtorph 8 Skifter af 11 og Jægermester Sehested 4 af 12, udtalte alle deres Tilfredshed med ⁴Draineringens Resultater; selv i saa tørre Aar som de foregaaende, havde Kornet staaet sig godt paa de drainede Jorder, medens det ikke var Tilfældet paa de ubrainede; paa Græsset havde man derimod ikke sporet nogen Fordeel af Drainingen, det var iaar ligesaa slet paa de drainede som paa de ubrainede Jorder.

Proprietair Bruun spurgte, om det ikke vilde være rigtigt, paa en Mark, der deelviis havde Gruus og Sand til Underlag, at indskrænke Drainingen til de Steder, hvor Underlaget holdt Vandet tilbage? Herpaa svarede Godseier Valentiner, at han havde undladt at draine en Sandbakke af et Par Tdr. Lands Omfang i en af hans Marker; Lieutenant Saxtorph oplyste, at Omstændighederne kunde være saadanne, at man var nødt til at draine Sandjord jaagodtsom Leergrund, saaledes hos ham, hvor Leret ofte fandtes paa Bakkerne og Sand i Dalene, og hvor han derfor ansaae det rigtigst at draine overalt, skjøndt han mange Steder var nødt til at lægge Rørene i Leer, for at hindre Sandet fra at trænge ind imellem Abningerne. Der var saaledes ingen Stemme, der hævede sig imod Drainingens gode Indflydelse, selv i saa særdeles tørre Aar som de foregaaende og dette.

Det andet Spørgsmaal, som sattes under Discussion var:

Er der Trang til Civilingenieurer, navnlig til Ledning af større Drainingsanlæg, og gives der andre Retninger, i hvilke man i Landbruget særlig trænger til deres Hjælp og derfor maatte ønske, at slige Teknikere specielt maatte uddanne sig?

Spørgsmaalet indleddedes af Kammerraad, Landinspecteur Ferslev fra Horsens og i Discussionen deltog Jægermester Sehested og Professor Jørgensen.

Trangen til en technisk Hjælp for Landmanden erkjendtes af alle Talerne og man var ogsaa nogenlunde enig om Maaden. Efterat Kammerraad Ferslev havde viist, at det var nødvendigt, at det Offentlige kom Sagen til Hjælp og berørte hvorledes Landhuusholdningssekselskabet var gaaet frem dengang Engvandingen tiltrak sig saamegen Opmærksomhed og tillige da Drainingsens Nødvendighed blev almindelig erkjendt af Landmændene, gif han over til at omtale den Maade, hvorpaa han fandt, at Teknikeren burde uddannes.

Efterat den unge Mand, der har bestemt sig til disse Forretninger, og som helst maa være opfodt paa Landet, har gjennemgaaet en god Skole og underkafstet sig den almindelige Forberedelsesexamen, ansaae han det for rigtigst, at han tilbringer nogle Aar paa Landet for at blive nogenlunde bekjendt med Landbruget og erhverve sig Færdighed i Landmaaling og Rivelling; derefter maa han ved Landbohoiskolen studere Mathematik, Naturvidenskaber og de techniske Fag, og efter aflagt Examen arbejde et Par Aar hos en dygtig Tekniker; først da kan han siges at være uddannet nok til selvstændig at overtage Arbeider.

Hvad Spørgsmaalet angaaer om hvorledes disse Mænd skulle lønnes, for at de kunne vedblive at beskæftige sig med Sagen, da antoges hvert Amt at have Brug for een eller flere af disse Mænd, som Taleren ikke gjerne vilde kalde Civilingenieurer, men hellere Landbrugsteknikere, idet det overdrages dem at forestaae Vandløbs Regulering og senere Vedligeholdelse og derhos Opsyn med andre techniske Arbeider, der udføres for Amtets Regning, hvorved han antog, at omtrent $\frac{1}{3}$ af de til Teknikernes Underholdning nødvendige Indtægter kunde bringes tilveie, medens de $\frac{2}{3}$ maatte erhverves ved Arbeide hos Private.

Profesør Jørgensen deelte de Teknikere som Landmanden trænger til i 3 Klasser, nemlig:

1) Videnskabelige og fuldstændigt uddannede Civilingenieurer, der kunne paatage sig de største forekommende tech-

niske Arbeider, saasom større Inddæmninger, vanskelige Brobygninger, Havnebygninger, Vaers Seilbargjørelse &c.

2) Saadanne Teknikere, som den foregaaende Taler påsende har kaldt Landbrugsteknikere, og som kunne overtage mindre, men hyppigt forekommende Arbeider, saasom Regulering af Vandløb, Udtørring af mindre Søer eller Noer, større Drainings- og Engvandingarbeider, mindre Brobygninger, mindre Landeveies Anlæg o. l.

3) Indøvede Arbeidere, der kunne tjene som Formænd ved større Arbeider og selvstændig udføre mindre Drainings- og Engvandingssanlæg.

Med Hensyn til den første Klasse maa man henvise til de unge Mænd, der udgaae fra den polytechniske Lærestiftelse og militaire Højskole, og som, naar de ved Udenlandsrejser ville søge at erhverve sig Kundskaber i de Retninger, som Landbruget især kan have Nytte af, ikke savne Understøttelse af Indenrigsministeriet, Glæselsselskabet og Landhuusholdningselskabet til at udvide deres Kundskaber. Af denne Klasse behøves ikke mange.

Af Landbrugsteknikere behøves derimod et større Antal, og det var ønskeligt, om der kunde findes een eller flere i hvert Amt, som den foregaaende Taler har fremhævet. Det maa imidlertid forudses, at disse Mænd ikke ville finde tilstrækkeligt Erhverv ved det private Arbeide, der tilbydes dem, og det maa derfor berygtes, at det vil gaae med disse Teknikere som det er gaaet med de hidtil uddannede Engvanding- og Drainingssteknikere, nemlig at de med ganske enkelte Undtagelser efterhaanden forlade den tekniske Virksomhed for at gaae over i andre Stillinger. En fast aarlig Indtægt fra Staten eller Kommunen vil vistnok kun i de sjældneste Tilfælde kunne forskaffes dem.

Taleren antog derfor, at man maatte søge at forene Stillingen som Landbrugstekniker med en anden, som ligger den nogenlunde nær, og her falder Tanken nærmest paa Landinspektøren, der allerede har eller i alle Tilfælde om kort

Tid vil faae en Fordannelse, der falder sammen med den, Technikeren behøver; den Underviisning, der behøves i Jord- og Vandbygningsarbejder, vil uden stor Vanskelighed kunne meddeles paa Veterinair- og Landbo-Høistolen. Til at lede Bygningsvæsenet antog dog Taleren at oplærte Arkitekter ville være nødvendige, ligesom man overhovedet ikke maa vente for meget af een Mand, naar der fordres, at han skal besidde grundige Kundskaber.

For at danne den tredie Klasse, eller Formænd for Arbeidet, synes den hidtil benyttede Fremgangsmaade, hvorved der gjennem Landhuusholdningselskabet var anbragt flinke Bønderkarle paa de Gaarde, hvor Drainingen drives i størst Maalestof og paa en nøiagtig Maade, at være tilstræffelig. Ogsaa Engvandingslærlinge uddannes paa en lignende Maade, naar Leiligheden dertil frembyder sig, som for Tiden just ikke er meget hyppig. Der sørges altid for, at Lærlingene lære lidt Landmaaling og Niveltering, og ved Antagelsen stræbes efter at de tages ligelig fra alle Dele af Landet.

Taleren ansaae Sagen at være i saa god Fremgang, at ingen særegne Foranstaltninger fra Forsamlingens Side vare nødvendige.

Da Ingen understøttede Indlederens Forslag om Nedsættelse af en Committee for at behandle Spørgsmaalet, og indgive et Andragende desangaaende til Regjeringen, faldt Forslaget bort.

Det derpaa følgende Spørgsmaal:

Har Erfaring stadfæstet, at den saakaldte Anglerrace af Hornqvæg udmærker sig paafaldende og fortrinnsviis fremfor andre Raer med Hensyn til Malkeevne, og sørges der tilbørlig for at bevare den ublandet og udvile den som saadan? Gives der særegne Forhold, under hvilke der specielt bør gives Anglerracen Fortrin fremfor andre?

indleedes af Kammerraad Andersen fra Gundersløvholm, der gjorde opmærksom paa, hvorledes baade Klima og Ager-

dyrkningsforhold have understøttet en Malferaces Udvikling i Angeln; at det imidlertid er vanskeligt at vedligeholde en Malferace da man saa let kommer i den Fristelse at ville stræbe hen til at gøre Køerne større og give dem smukkere Former, hvorved Malkeevnen taber sig; at man derfor maa undgaae Anvendelsen af grove Tyre (som ikke sjældent skeer i Angeln for at give Køerne et bedre Udseende) og holde nøie paa Stamtavlen. Han ansaae det rigtigt, at Køerne allerede kælve med det andet Aar, og antager ikke, at Anglerkoen behøvede anden Forpleining end enhver anden god Ko, der naturligtviis maa fodres godt om Vinteren, naar den skal give Udbytte om Sommeren.

Foruden Jægermester Sehested, der bemærkede i dette Foraar at have kjøbt 62 Stkr. Qvier og 2 Tyre i Angeln, der synes meget gode, yttrede Ingen sig om dette Spørgsmaal, der dog maatte antages at kunne give saamange Landmænd Leilighed til at fremsætte deres Erfaringer; maaskee hidrørte det fra, at man lidt for hurtigt gif over til den næste Discussionsgjenstand, istedetfor at afvente nogen Tid, da det ofte viser sig, at det i Begyndelsen varer længe inden Nogen ret vil yttre sig, selv ved Spørgsmaal, som siden fremkalde en meget livlig Discusssion.

Man gif derfra over til det første Spørgsmaal Forstvarsenet vedkommende, saalydende:

Er Hornqvægs Græsning i Skovene ikke i Regelen til Skade for disses Opkomst? Hvilke Undtagelser fra Regelen have den nyere Tids Erfaringer erkjendt for berettigede, og paa hvilken Maade kan Skovenes overflødige og skadelige Græs komme Agerbruget tilgode, uden at Skovene lide derved?

Forstmester Wimpfen indledede Spørgsmaalet og i Discusssionen deeltog Skovrider Müffelmann, Jægermester Sehested, Amtsforvalter Skau, Landoekonom Krieger, Hofjægermester Thygeson, Herredsfoged Heide, Afsesfor Lunn, Godseier

Mourier = Peterjen, Etatsraad, Overforster Müller, Pastor Markmann, Grev Holstein og Proprietair Bruun.

Fra den ene Side anbefaledes Afgræsning i Skovene i Agerbrugets Interesse, idet et større Antal Qvæg derved kunde holdes, og man nævnede endog meget store Tal, dog kun eksempelvis og uden at begrunde dem, men ved den Tver, hvormed alle Forstmand forsvarede Afgræsningen, fristes man til at troe, at det fortrinnsvis er Skovens Fordeel man har for Øie, idet, som det anførtes, en lys Bestand med meget Græs fremkalder Muus i Skovene, og er Bestanden saa tæt, at intet Græs kan fremkomme, bliver Lys og Luft holdt ude, Jorden bliver juur, og det fra Træerne faldende Frø spirer flet. Grev Holstein anførte et Exempel fra en Skov paa 200 Tdr. Land, hvor Muus havde taget Overhaand og ødelagt selv 10 Aars Træer ved i Sneevintre at aføde Barken. I Løbet af 3—4 Aar lod han 40—50 Stkr. Koer græsse 3—5 Maaneder hver Sommer, hvorved en Trævæxt blev bragt tilveie; i en ung Egebestand var ikke et Træ rørt, men der var tilstrækkeligt Græs. Højjægermester Thygesen havde for 20 Aar siden ved Opdyrkning af en Hede været nødt til at græsse 30 Stude i en 1 Aar gammel Egecultur; det havde ikke skadet Planterne det mindste, og de stode nu fortrinligt.

Paa den anden Side fremhævedes især med stor Kraft af Amtsforvalter L. Skau, at det var en gammel Erfaring at hvor Qvæget ikke udeluffedes fra Skovene fremkom ingen Opvæxt, og at de nuværende Fredskove hos Bønderne først havde faaet en sluttet Bestand da de vare fredede for Qvæget. Ogjaa fremhævedes den besynderlige Inconsequens, at Loven forbyder Qvæget Adgang til Fredskovene, og Dyrigheden muldterer Overtræderne, medens Regjeringens Forstembedsmænd ikke alene ansee Afgræsning i Skoven som noget uskadeligt, men endog anbefale den som nyttig for Skoven. I de store kongelige Skove, hvor Jordbunden er feed og Græsset derfor overslodigt, kan det maaskee være rigtigt at lade Qvæget græsse, men ikke i mindre Skove, saaledes at det ansaaes rigtigt, at

Forbudet som Regel overholdes. — Endelig fremhævedes fra andre Sider Skovgræssets Skadelighed for Qvæget ved at fremkalde Blodaile, og Jagersborg Dyrehave anførtes som Exempel paa, i hvilken Grad græssende Dyr hindre den unge Dpvægt.

Forstmester Wimpfen forsvarede Skovens Afgræsning idet han for det første forudsatte, at ikke Faar og Heste tilstedtes Afgang til Skoven, som ligefrem vilde gjøre Skade, og dernæst at Qvægbestanden ikke var for stor, saaledes at der var tilstrækkeligt Græs, idet Qvæget da ikke rørte Grene eller Blade. Redtrædning af de unge Planter gjør ingen Skade, da de efter 8—14 Dages Forløb reise sig igjen af sig selv. Med Hensyn til Lovens Forbud gjorde han opmærksom paa, at der tilstodes Undtagelser med Hensyn til Afgræsning, naar Omstændighederne talte derfor. Skovgræsningen indrømmedes at paaøse mindre for Malkeqvæg end for Ungqvæg.

Med Hensyn til de opfastede Spørgsmaal om, paa hvilken Aarstid Afgræsningen i Skoven helst maatte finde Sted, paa hvilken Plads i Culturerne og hvormange Tønder Land der behøvedes til et Stykke Qvæg svarede, at for Skoven var Foraarsgræsningen bedst, men at den saa lettere blev skadelig for Qvæget ved at fremkalde Blodaile; ved en 80aarig Omdrivt antages Græsning at kunne finde Sted i 60 Aar og at man kunde regne 10—20 Idr. Land Skov til Græsning for eet Stykke Qvæg.

Discussionen førtes livligt og var interessant, men gav dog ikke, saavidt vi tro, Tilhørerne en bestemt Overbeviisning om Skovens Afgræsning i Almindelighed er at anbefale, hvor rigtig den end i særegne Tilfælde kan være ved Skovens forstmaafige og omhyggelige Behandling. Enhver, der har seet, hvor ødelæggende Afgræsningen har virket paa de jydskke Bønderklove, og hvor aldeles enhver Tilvægt bliver ødelagt af de græssende Dyr, kan ikke andet end frygte Folgerne af en videregaaende Frihed i denne Henseende. At overholde, at

der ikke er for mange Dyr i Skoven, vil blive meget vanskeligt og i Sommere, som f. Ex. den nærværende, vilde det, naar almindelig Tilladelse til Græsning var givet, neppe kunne undgaaes, at Skovene bleve overfyldte med Dyr, som, naar Græsset først var afsædt, toge de unge Planter med.

I Mødet Onsdagen den 29de Juni var det første Spørgsmaal, der sattes under Discussion:

Have Oldenborrelarverne eller andre lignende Orme viist sig ødelæggende for Udsæden eller Afgrøden i lige Grad i de forskjellige Egne; eller ere visse Egne og visse Sorder mere udsatte derfor end andre?

Viceformanden, Jægermester Sehested indledede Spørgsmaalet og i Discussionen deeltog: Hofjægermester Thygeson, Forraad Beermann, Hofjægermester Lichtenberg, Proprietair Lieut. Sagtorph, Grev Holstein, Kammerraad Andersen, Statsraad Müller, Proprietair Bruun, Amtmand Grev Schulin, Herredsfoged Rjar, Godsøier Valentiner og Proprietair David. Statsraad, Overforster Müller indgav et skriftligt Indlæg. Paa Oldenborrelarvernes skadelige Indflydelse anførtes mange Exempler fra Vestkysten af Halvoen; saaledes havde Hofjægermester Thygeson udplantet ved Fredericia 150,000 eetaarige Granplanter; af disse bleve kun et Par tusinde tilbage, alle øvrige vare ødelagte af Larverne. Ødelæggelserne ere især knyttede til Skovegne og navnlig synes Markerne i Nærheden af Egeskove meget udsatte. Paa Vestkysten baade af Jylland og Slesvig findes ingen af de almindelige Oldenborrer, ikke heller i Vestsjælland have de været i de sidste Aar. Derimod klagede Grev Schulin fra Ringkjøbing over, at en mindre Oldenborreart, de saakaldte Brandenburgere, gjorde megen Skade navnlig paa Engene ved at afbide Græsrodde, hvorved Dvæget river Græsset op med Rod.

Som de virksomste Midler mod Insektødelæggelsen anbefales almindeligt at fkaane de Dyr, der nærmest ere henvisse til at leve af Insekter og navnlig Fuglene.

I Frøbede ved Planteskoler, der hyppig ødelægges af Oldenborrelarver, havde Hoffjægermester Lichtenberg med Nyttestrøet Kalk mellem Planterækkerne, hvorved Larverne fordreves; Kogsalt, anvendt paa lignende Maade, havde ogsaa vist sig nyttigt, men Planterne taalte det mindre godt.

Angaaende Midlerne mod Oldenborrelarverne henviser vi forøvrigt til Forhandlingerne den 1ste Juli nedenfor.

Det næste Spørgsmaal:

Hvilke letværfættelige Midler er det fordeelagtigst at benytte for den, der vil tilføre sin Jord mere Gjødning end den sædvanlige Mødning leverer, og som ikke har til Hensigt i et særligt Diemed at anvende et eensidigt Gjødningsmiddel?

Indleledes ligeledes af Viceformanden og i Discussionen deltog: Godseier Ladiges, Kammerraad Andersen, Gaardeier Bøch fra Bisby, Inspecteur Hammer fra Segeberg, Godseier Valentiner og Proprietair Lieutenant Eckardt til Drumgaard.

Som det sikreste Middel til at forøge Gjødningen anbefortes fra flere Sider at holde Dvæget godt, og ikke holde mere Dvæg end man rigeligt kan fodre.

Dernæst vil omhyggelig Opsamling af Ailen, der dog ikke bør anvendes i frisk, men i gjæret Tilstand, og i mange Tilfælde Dannelse af Compost, hvortil Ailen især fra Svinehuset kan finde Anvendelse, kunne bidrage væsentligt til at skaffe Marken en rigeligere Tilgang af Gjødning.

Inspecteur Hammer henledte Opmærksomheden paa Gibsen, som et Middel til at holde de luftformige Stoffer tilbage og hindre Gjødnigen fra at undergaae en for hastig Gjæring, og paaberaabte sig Erfaringer, som ere gjorte af en Godseier i Hølstien.

Derved udspandt sig en Discussion om Gibsens Anvendelse. Flere af de Tilstedeværende vilde ikke have sporet nogen Virkning efter Gibs, anvendt paa Marken, men det anbefaledes at gjøre Forsøg med dens Udstrøning paa Gjødningen.

Gaardeier Bøch anbefalede Been som en Gjødning, der under mange Forhold kunde anvendes med stor Fordeel, og han antog, at den danske Landmand vel maatte kunne give 1 Sk. Pundet, naar den engelske troede at have Fordeel ved at betale dem med 2—3 Sk. Pundet.

Viceformanden gav et Tilbageblik over Discussionen og fremhævede som Resultatet:

1. At Dvæget holdes godt.
2. At Gjødningsvandet samles fuldstændigt og anvendes enten til Banding af Compostdyngen, eller i Marken i flydende Tilstand efterat være gaaet i Gjæring.
3. Samling af Compost, og Benyttelse af Tangen hvor Leilighed gives.
4. Søge at tilbageholde de luftformige Stoffer, hvortil Gibsen kunde prøves.
5. Søge at anvende Benene til vore egne Jorder, istedetfor at de nu udføres.

Derpaa begyndte Discussionen om Hestespørgsmaalet (No. 21 og 22 i Planen) og som fortjattes den 1ste og 2den Juli. Angaaende Udfaldet af disse Forhandlinger henviser vi vore Læsere til det efterfølgende Stykke af Professor Prosch.

Endnu behandlede den Dag et Spørgsmaal om Udstykningsfriheden (No. 10); Forhandlingen dreiede sig især om slesvigske Forhold, men det er ikke lykkedes os at faae noget paalideligt Referat derover.

Den 30te Juni fandt Festen Sted paa Skamlingsbanken; den bivaanedes af den største Deel af Forsamlingens Medlemmer, hvoraf endeel dog først besøgte Landstutteriet i Kolding.

Den 1ste Juli aabnedes Discussionen med følgende Spørgsmaal:

Svilke ere de hensigtsmæssigste Midler til at afværge den store Skade, som Oldenborrelarverne og andre Orme eller selve Oldenborrerne kunne anrette, og i de sidste Aaringer virkelig have anrettet?

der indleedes af Professor Jørgensen; i Discussionen deltog: Hoffjægermester Thygeson, Jægermester Sehested, Forvalter Fasting, Forraad Beermann, Assessor Lunn, Godseier Mourier-Petersen, Godseier Valentiner, Proprietair Nielsen paa Hørregaard, Godseier Ladiges, Etatsraad Bestenholz og Proprietair David.

Professor Jørgensen meddeelte endeel interessante Erfaringer fra Kammerraad Malling fra Steensbygaard ved Bordingborg, der allerede igaar paa Grund af private Forretninger havde maattet forlade Forsamlingen, og som nærmest kom til at danne Grundlaget for Discussionen.

Oldenborrene lægge deres Æg paa saadanne Steder, hvor Larverne strax finde Næring, derfor helst i den Gjødning, der er falden paa Marken; det vil saaledes bidrage meget til Larvernes Odslæggelse, at Gjødningen samles, bringes bort fra Marken og lægges paa en brolagt Plads, hvor Larverne ikke kunne arbejde sig ned i Jorden. De bedst gjødede Marker og de, der have ligget længst ud til Græs, ere i Ulmindelighed stærkest besatte med Larver.

Kammerraad Malling antager, at Landmanden især maa arbejde hen paa at samle og ødelægge Larverne, der ikke flytte sig langt fra Stedet, og hvorved man derfor er sikrere paa at naae et Resultat, end ved at samle Oldenborrerne, hvor vigtigt end dette kunde være naar det skete overalt og tidligt nok for Uglægningen begynder. Han har paa Brakmarken ladet Børn opsamle Larver efter Plougen og paa denne Maade erholdt af 30 Tdr. Land, som hvert af hans Skifter er stort:

1852:	23	Ægd. Larver	à	2	Mk.	udgjorde	7	Rdr.	4	Mk.
1853:	234	—	—	à	1	—	—	39	—	—
1857:	162	—	—	à	1	—	—	27	—	—

Alf de store Larver gaae omtrent 225 til 1 Æd.; Børnene kunde fortjene 2 Mk. til 2 Mk. og 8 Sk. om Dagen, og efter en saadan Opsamling sporede han de gode Virkninger baade paa Vinterfæd og Byg, medens tidligere næsten alt var ødelagt.

Bekostningerne, som Opsamlingen medførte, i det høieste 8 Mk. for en Td. Land, betyder meget lidt i Forhold til den Odelæggelse, som Larverne tidligere havde forarsaget. Larverne anvendtes til Smaakreaturer og Sviin, og fandtes de i meget stor Mængde gjorde han dem til Gjødning ved at sprede dem i Solen eller lægge dem lagviis med Kalk imellem.

Med Hensyn til Græsmarkerne havde Kammerraad Malling bemærket, at Larverne især angreb Kløveren og Limothium, men derimod i ringere Grad Raigræs, saaledes at dette var især at anbefale, hvor man frygter for Larvernes Angreb.

Der udspandt sig herved en interessant Discussion, hvorved der vistnok oplystes, at Larverne ikke alene findes i velgjødede Jorder, men ogsaa ofte i ugjødede, men det dog tillige syntes at fremgaae, at de under lige Omstændigheder helst søge de gjødede.

Ligesom ved den tidligere Discussion fremhævedes Nødvendigheden af at skaane Fugle; for at lette dem Afgangen til Larverne havde Proprietair Nielsen med Fordeel ved Pløiningen om Efteraaret kun taget een Omgang paa hver Ager og ladet hver Plougmand tage flere Ager for ad Gangen; paa denne Maade bleve Furerne længere aabne, og Fuglene havde bedre Leilighed til at opsøge Larverne.

Med Hensyn til Retningen for Oldenborrernes Flugt, antages det, at de gaae med Vinden og drives bort af den; ellers forstod man ikke, hvorledes det kan stee, at man ved Strandkanterne ofte finder saa store Masser af druknede Insekter.

Forvalter Fasting havde med Hensyn til Larvernes Angreb paa Græsmarkerne gjort samme Erfaring som Kammeraad Malling, at Raigræsset angrebes mindre end Kløveren, medens Godseier Mourier-Petersen ikke vilde have mærket nogen Forstjæl i denne Henseende.

Alle vare enige i, at ingen Foranstaltning burde forsømmes for at standse dette Onde; baade Opsamling af Oldenborrer og deres Larver, Beskyttelse af Fugle og Hensyn ved Jordens

Bearbejdning ville være nødvendige for at faae Bugt med et Dnde, der truer Landvæsnet med saa stor Odelæggelse.

Efter Forslag af Godseier Mourier = Petersen vedtog Forsamlingen senere en Resolution, hvori det Offentlige anmodes om paa alle Maader at understøtte Midler til Odenborreris og andre skadelige Insekters Odelæggelse.

Foruden Hestespørgsmaalet discuteredes endnu den Dag følgende Forstspørgsmaal:

Kan den bestaaende Lovgivning angaaende de private Skove ansees at virke hemmende eller befordrende for Skovkultur og godt Skovbrug? og hvilke Ændringer maatte i første Tilfælde ansees for nyttige og praktiske? som indledes af Forstraad Klüwer, og i Discussionen deltog: Godseier Mourier = Petersen, Kammerraad Ferslev, Skovrider Neergaard, Proprietair Bruun, Proprietair Eckardt, Statsraad Bestenholz, Cancelliraad, Herredsfoged Hjort og Kammerherre Stockfleth.

Discussionen dreiede sig navnlig om to Punkter, nemlig:

1. Hvorvidt Straffen for Skovtyveri er passende, og om den ikke trænger til Skjærpelse.
2. Om der er Nødvendighed for, at det Offentlige med større Strenghed fører Opsyn med de private Skove.

Angaaende det første Punkt herskede temmelig Enighed i Forsamlingen. Der anførtes forskellige Exempler paa Skovtyverier, hvor Loven ikke har kunnet naae Forbryderne, eller hvor de idømte Straffe have været saa ringe, at de ikke have havt nogen Virkning, saaledes at en Forandring i Lovgivningen i denne Henseende maa ansees nødvendig. Af Skovrider Neergaard foresloges i denne Henseende:

1. At ved Skovtyverier bør Netten til Mandsagning hos de Mistænkte tilstaaes den private Skoveier.
2. Forskjellen i Straffen for at stjæle i private og kongelige Skove bør bortfalde.

Med Hensyn til det andet Punkt vare Meningerne langt mere delte, idet man paa den ene Side meente, at da Sand-

sen for Skovkultur nu er tilstede i langt hoiere Grad end dengang Loven udkom, ville Skovene ikke aftage, fordi der gives Skoveierne fri Haand over Skovene, og at Staten istedetfor Forbud hellere ved Præmier maatte søge at opmuntre til Plantning og navnlig tilstaae Skattefrihed for Skovopelskning paa Hederne, medens paa den anden Side som Beviis for at Skovene ikke kunne bevares uden ved Lov, anførtes, at medens Skovarealet i Jylland ved Matriculeringen udgjorde 90000 Tdr. Land, var det i de sidste 40 Aar indskrænket til 20000 Tdr. Land. Mange Steder, s. Ex. paa Hederne, hvor det ikke betaler sig at opelske Skov, behøves den meest. Det ansaaes ogsaa for rigtigt, at Loven ikke saa strengt burde fordre Cultivering af Lovtræer, som den i mange Tilfælde gjør, og at en Blanding af $\frac{1}{3}$ Eg, $\frac{1}{3}$ Bøg og $\frac{1}{3}$ Naaletræer i mange Tilfælde vilde være det bedste; ogsaa ansaaes Smaaparceller uhensigtsmæssige, eftersom ingen regelmæssig Kultur der kan finde Sted, og man fandt det derfor rigtigt, at ikke Udparcelleringen af Skove drives for vidt, da overhovedet den Control, som Forstvesenet fører med de private Skove, er langt mindre nødvendig ved de større Skovstrækninger, der hyppigst eies af intelligente Mænd, som selv have Sands for Skovkultur, end ved de mindre.

Loverdagen den 2den Juli holdtes kun et kort Møde fra Kl. 7—9, hvor de nedenangførte Resolutioner om Hestevæsenet vedtoges. Derefter forhandlede om Samlingsstedet for det næste Møde. Man svævede nærmest mellem Horsens og Odense, men da der fra den første By forelaae en Indbydelse, fra den sidste ikke, gjorde dette vel nærmest Udslaget, og Horsens blev saaledes valgt som Mødested for næste Landmandsforsamling, der bestemtes til 1861.

Derefter sluttede Formanden Forsamlingen og modtog dens Tak for den Dygtighed, hvormed han havde ledet Forhandlingerne, og som saameget mere maa paastjønnes, da han dog var temmelig fremmed for de fleste af de Gjenstande, der kom under Forhandling.

Til Dyrskuet, som afholdtes den 2den Juli fra Kl. 12 til 4, vare anmeldte: 50 Hingste, 71 Hopper, 50 Tyre, 145 Køer og Qvier, 24 Bødere, 21 Faar, meest med Lam, 7 Orner og 9 Soer med og uden Grijs. Hvormange af disse der ikke mødte, kunde vi ikke erholde fuldkommen Visshed om, men efter de Oplysninger, vi fik om de enkelte Klasser, maae vi antage, at ikke mange udebleve. Dyrene vare i det Hele gode, om der end kun fandtes faa udmærkede Hingste; derimod fandtes en Mængde smukke Køer, hvoraf de bedste Malkekøer vare Angler, de bedste Fedekøer fra Vestkysten og en Mellemrace fra Eggen selv, som just ikke var meget udpræget til nogen af Siderne, men havde ret smukke Former og kunde passe sig godt for Forholdene. Vi ere i det heldige Tilfælde at kunne lade følge med dette Hefte 10 Lithographier af Kongepremiedyrene blandt Heste og Køer og desuden et Par characteristiske Hingste, der erholdt Præmier, — efter Photographier, der bleve tagne af Dyrene paa Dyrskuedagen. De ville, som vi haabe, give et nogenlunde tro Billede af Dyrene, men maafee bedre af Dvæget, der stod roligere, end af Hingsten, som det er vanskeligt at faae optagen med skarpe Conturer. Den angelske Ko, tilhørende Gaardeier Jensen paa Brændekildegaard i Fyen, der fik Kongepremien blandt Malkekøerne, og som almindeligt beundredes af alle Kjendere, er vel gjengiven i Tegningen, ligesom Forskjellen mellem Bygningen af Fede- og Malkeqvæg er ret characteristisk.

Udstillingen af Agerdyrkningsredskaber og Huusholdningsgjenstande for Landbruget var riigt forsynet med Maskiner og Redskaber, især fra Slesvig og Fyen, men mindre fra andre Dele af Landet. Af større Maskiner fandtes et Locomobile, forfærdiget i Sønderborg, og et andet fra Haderslev, der drev en Centrifugalpumpe; desuden vare udstillede flere Drainrørsmaskiner, mange Tærstemasjiner med Hestegange, Hakkelsesmaskiner, Kjerner og Renjemaskiner; navnlig havde de to større Maskinetablisementter i Haderslev leveret særdeles meget, og naar man kjender det lave Standpunkt, Maskine-

fabrikationen indtog i Slesvig for 10—12 Aar siden, hvor der kun fandtes et Par Stoberier i hele Landet, maa man erkjende, at Fabrikationen af Agerdyrkningsmaskiner i den Tid har gjort en overordentlig Fremgang.

Enkelte af de Maskiner, der ere meget udbredte i Kongeriget, synes endnu ikke at have fundet Indgang i Slesvig; saaledes vare Saaemaskinerne meget svagt repræsenterede. Svingploveene udbrede sig mere og mere i Slesvig, og navnlig de, der ere heelt af Jern. Blandt Maskinerne fandtes ikke meget Nyt; det var egentlig kun ældre bekjendte Constructioner; kun en Væltmaskine til Veer, der var udstillet af Fabrikant Clausen i Broager og konstrueret af ham selv, frembød, som det forekom os, en væsentlig ny Forbedring, i det Væltningen regulerer sig selv ved Maskineriet, uden at nogen Mand behøver at sidde paa den, saaledes som ved de almindelige Væltmøller; dertil er Indretningen simpel og kommer ikke let i Uorden.

Der var udstillet gode Drainrør fra forskjellige Teglværker i Nord- og Mellemslesvig til meget billige Priser. Et Par Teglværker i Nærheden af Haderslev leverede $1\frac{1}{4}$ Tomme Rør til 5 Rd. og 5 Rd. 4 Mk., $1\frac{1}{2}$ " Rør til 6 Rd. 4 Mk. og 7 Rd., 2" Rør til 10 Rd. o. s. fr. Et Teglværk i Jller ved Gravensteen (N. Møgen) 1 Tomme Rør til 5 Rd., $1\frac{1}{4}$ " til 6 Rd., $1\frac{1}{2}$ til 7 Rd. 3 Mk., 2" til 10 Rd. 3 Mk. o. s. v., Priser, der ere langt under dem, der forlanges ved Teglværkerne i Kongeriget. Qualiteten er god, men det er kun Spørgsmaalet, om man ikke ved at gjøre Rørene kortere end 1 Fod gjør den lavere Pris illusorisk.

Med Hensyn til det almindelige Arrangement maa det erkjendes, at der fra Comitens Side var opbudt Alt for at gjøre Medlemmerne Opholdet i Haderslev saa behageligt som muligt; man havde Musik fra Morgen til Aften, maaskee endda i noget rigeligere Maal end det var nødvendigt; der var sørget for selskabelige Sammenkomster udenfor Mødetiden; Middagsmaaltidet kunde see fælles for alle de Medlemmer,

der ønskede det, og overalt hvor man mødtes med Beboerne baade fra Staden og Omegnen, vistes Gjæsterne Velvillie og Opmærksomhed. Man klagede over, at Logis'et var noget dyrt, langt kostbarere end i Flensborg, dog ikke dyrere, end i Aalborg, men Betalingen for Middagsmaaltiderne og hvad man ellers nød var billig, og Alt, hvad man fik godt.

I Fæstmaaltidet, der fandt Sted den 2den Juli og hvortil et stort Telt var bygget, hvori var indlagt Gas, deeltogs vel omtrent 300 Medlemmer. Maaltidet var ikke animeret, i Begyndelsen endog temmelig kjedeligt, der som vi troe hidrørte fra, at Bestyrelsen traf de officielle Skaaler ud, og endda var meget sparsom dermed, saaledes at mange Skaaler, der dog ellers ikke mangle, saaledes for Udstillerne, Dommerne, ja selv for Byen Haderslev, som Forsamlingen skyldte saa meget, slet ikke udbragtes. Da henimod Maaltidets Slutning Skaalerne bleve frigivne, meldte sig Talere i Masse; blandt disse maae vi dog især fremhæve en Skaal, der udbragtes af Etatsraad Tang til Nørre-Bosborg for den norske Landmandsforsamling, som just i de samme Dage afholdtes i Trondhjem; den blev særdeles humoristisk indledet og først med den blev en mere oplivet Stemning fremkaldt i Selskabet.

Endskjøndt det tidligere ogsaa har været Tilfældet med andre Forsamlinger, ansee vi det ikke for heldigt, at Dyrskuet som i Haderslev afholdes den sidste Dag, da derved flere af de Spørgsmaal, der angaae Huusdyrene, ikke kunne behandles grundigt da man savner de Exempler, som Dyrskuet afgiver. At afholde det den 1ste eller 2den Dag gaaer ikke godt an, efter den Maade hvorpaa Dommerne vælges og som vel ikke bør forandres, men det maatte kunne gaae at afholde det midt i Mødetiden, saaledes den tredie Dag, og derfor udsætte de Spørgsmaal, der have Hensyn til Huusdyrene, til Forsamlingens sidste Dage; derved undgik man ogsaa, hvad der er saa almindeligt, at Mange kun møde ved Forsamlingen de sidste Dage, som just Tilfældet viste sig at være i Haderslev.

Discussionsien gik livligt og godt, hvad der maaskee tildeels kan tilskrives det ringere Medlemsantal; ved saa store Forsamlinger som i Kjøbenhavn og Aalborg lade mange Landmænd sig afholde fra at bringe deres Erfaringer frem, som dog er en af Hovedgrundene, hvorfor man samles; dertil kommer, at Talerne vanskelig høres i den store Forsamling; der er formegen Uro, og det er i det Hele vanskeligere at bringe den Orden tilveie, som er nødvendig for at Discussionsien skal have Fremgang og føre til et Resultat.

Sectionsinndeling fandt ikke Sted, hvad vi ogsaa ansee for rettest, naar Forsamlingen ikke er meget stor; ethvert af de forelagte Spørgsmaal har sin Interessé og kan være lærerigt for ethvert af Forsamlingens Medlemmer; ved Sectionen ophæves for let Forsamlingen i Coterier, og intet rigtigt Sammenhold finder Sted. Hvad vi derimod ansee for aldeles nødvendigt ved en Discussion af den Art er, at hvert Spørgsmaal indledes af en Mand, der fuldkomment kan beherske Sagen og som kan udstille de enkelte Dele, hvorpaa Discussionsien siden kan gaac ud, og som kan tilbageføre den til Spørgsmaalet, naar den sfeier ud og fremmede Sager indblandes. Dette savnede man hyppig i Haderslev. Comiteen havde ikke sørget for Spørgsmaal til den første Dag, hvor altsaa Enhver kom uforberedt til Gjenstanden, og Formanden anvendte senere maaskee ikke heller Umage nok for at formaae passende Personligheder til at overtage Spørgsmaalenes Ledning. Hestesagen var aabenbart det brandende Spørgsmaal og det, hvorom den største Interessé dreiede sig; at det blev bragt til Ende, og eenstemmig Resolution vedtagen, maa saaledes ansees for meget heldigt, om man end maa erkjende, at derved endnu ikke alle Tvivl med Hensyn til den fremtidige Løsning ere fjernede.

Vi skulle slutteligen meddele Fortegnelsen over de uddeelte Præmier.

A. For Hingste af forædlet Race.

1ste eller Kongepremie 300 Rdl. Nr. 50. Baron Juel-Brockdorff, for en spættet Hingst, 7 Aar gl., ved fgl. Landstodhingst King George. — 2den Premie 150 Rdl. Nr. 31. Jensen i Taulow, for en blankbrun Hingst, 5 Aar gl., 11 Kvart. — 3die Premie 50 Rdl. Nr. 12. Jægermester Sehested, for en rød Hingst, 8 Aar gl., 10 Kvart. 2 Tom., ved en Frederiksborg Hingst af en Frederiksborg Hoppe.

B. For Hopper af forædlet Race.

1ste eller Kongepremie 100 Rdl. Gaardeier P. Paulsen i Dirnæs, for en brun, skimlet, plettet Hoppe med Bliis, 6 Aar. — 2den Premie 60 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt) Proprietair Lautrup til Estrup, for en blaaskimlet Følhoppe, 11 Aar. — 3die Premie 40 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt) Gaardeier J. Hansen af Andrupgaard, for en brun Hoppe. — 4de Premie 25 Rdl. Kammerraad Juhl, Hjerndrup, for en lysebrun Hoppe, 4 Aar.

C. For Hingste af Landracen.

1ste Premie, en Sølv-Candelaber, der paa Anfordring indløses med 300 Rdl. (Skænket af det classenske Fideicommis) Nr. 26. P. Jørgensen fra Kloveres, for en lysebrun Hingst, 4 Aar gl., 10 Kvart. 3 Tom., af ublandet slesvigsk Race. — 2den Premie 150 Rdl. (Skænket af Haderslev Byes Sparekasse) Nr. 37. Uksesfor Lunn til Knabstrup, for en tigret Hingst, Thor, 12 Aar gl., 10 Kvart. 4 Tom. — 3die Premie 50 Rdl. Nr. 22. N. J. Riisen fra Hyrup, for en lysebrun Hingst, 4 Aar, 10 Kvart. 2 Tom.

D. For Hopper af Landracen.

1ste eller Kongepremie 100 Rdl. Nr. 5. Gef Ravn i Vandling, for en mørkebrun Hoppe. — 2den Premie 60 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt), Nr. 2. Jørgen Ravn i Bilstrup, for en lysebrun Hoppe. — 3die Premie 40 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt), Nr. 15. J. Appel i Rangstrup, for en

rødblisset Hoppe. -- 4de Præmie 25 Rdl. Nr. 14. Jacob Effen i Hopdrup, for en sort Hoppe.

E. For Tyre af Malkeqvægracen.

1ste eller Kongepremie 80 Rdl. Nr. 20. Kammerraad Andersen, for en mørkerød Tyr, 2 Aar gl., falden efter en Kongepremietyr og en Angler Ko. — 2den Præmie 50 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt). Nr. 35. Proprietair Lorenzen fra Rjølholt, for en Tyr. — 3die Præmie 25 Rdl. Nr. 14. P. Wubnjen fra Hyrup i Angel, for en rød Tyr, hvide Horn, 3 Aar. (Angler Tillæg).

F. For Køer af Malkeqvægracen.

1ste eller Kongepremie 60 Rdl. S. Jensen, Brændefildegaard. — 2den Præmie 40 Rdl. Boysen, Tørring Mølle. — 3die Præmie 30 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt), Math. Bruun, Mastrup. — 4de Præmie 20 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt), Kammerraad Andersen, Gundersløvholm.

G. For Kvier af Malkeqvægracen.

1ste Præmie 30 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt). Jver Skarrebæk, Bondebæk, for en Kvie, 2½ Aar, rød, Egnens Race. — 2den Præmie 20 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt). Jacob Effen, Hoptrup.

H. For Tyre af Fedeqvægracen.

1ste eller Kongepremie 80 Rdl. Nr. 9. Godseier Knudsen, Bisby-Hedegaard, for en rødskimlet Tyr af den engelske Korthornsrace. — 2den Præmie 50 Rdl. (Skænket af Haderslev Amt). Nr. 8. S. Clausen, Rjestrup, for en Tyr, 3 Aar, engelsk Race. — 3die Præmie 25 Rdl. Nr. 38. A. Christiansen, Grensteen, for en sortbroget Tyr, 6 Aar, jydsk Race.

I. For Køer af Fedeqvægracen.

1ste eller Kongepremie 60 Rdl. Godseier Knudsen, Trøiborg, for en rødskimlet Ko, 7 Aar, engelsk Race. — 2den

Præmie 40 Rdl. Steenstrup, Kongensgaard ved Lemvig, for en sortbroget Ko. — 3die Præmie 30 Rdl. H. Jensen, Brændekildegaard, for en rød, lidt skimlet Ko af Marsfracen, 8 Aar. — 4de Præmie 20 Rdl. H. Juhl, Hjerndrupgaard, for en rødskimlet Ko, 6 Aar.

K. For Kvier af Fedevægracen.

1ste eller Kongepremie 30 Rdl. Johan Chr. Skau, Kjørgaard pr. Høier, for en rødbrøget Kvie af Marsfracen, 4 Aar. — 2den Præmie 20 Rdl. Tranberg, Dorthedsbivile pr. Ribe, for en rød Kvie, blandet dansk- engelsk Race, 2½ Aar.

F a a r.

L. For Vædere af Kjødsfaarracen.

1ste eller Kongepremie 50 Rdl. Proprietair Nielsen, Ravnøberg ved Aarhus, for en Væder, 3 Aar, Dishleyrace, indført fra England 1857. — 2den Præmie 30 Rdl. Gaardeier Jacob Petersen af Supskog, for en Væder, 2 Aar.

M. For Faar af Kjødsfaarracen.

1ste eller Kongepremie 40 Rdl. Gaardeier Iver Lorengen, Knud, et Faar, halvblods- engelsk Marsfrace. — 2den Præmie 20 Rdl. Proprietair Nielsen, Ravnøberg, for et Faar, 3 Aar, Dishleyrace, indført fra England 1857.

N. For Vædere af Uldfaarracen.

1ste eller Kongepremie 50 Rdl. Proprietair Thomsen, Hjarupgaard, for en Væder, blandet Race, af Dishley og Merinos. — 2den Præmie 30 Rdl. Godseier K. L. Knudsen, Bisbyhedegaard, for en Væder, 2 Aar, South-downsrace, indført fra England.

O. For Faar af Uldfaarracen.

1ste Præmie 40 Rdl. Proprietair Thomsen, Hjarupgaard. — 2den Præmie 20 Rdl. Godseier K. L. Knudsen, Bisbyhedegaard.

S u i n.

P. For Orner.

1ste eller Kongepremie 50 Rdl. Forpagter Jacobsen, Numohrsgaard, for en sortbroget Orne, 2 Aar. — 2den Premie 25 Rdl. Kammerraad C. Juhl, Hjerndrup, for en Orne, 1 Aar, indført fra England.

Q. For Grisesøer.

1ste Premie 40 Rdl. Proprietair B. Neergaard, Olufskjær, for en So, 2 Aar gammel, med Grise. — 2den Premie 20 Rdl. Dyrslæge Gørges, Augustenborg.

R. For Maskiner og Redskaber.

Maskinfabrikant W. Petersen i Haderslev 70 Rdl., Maskinfabrikanterne Petersen & Bonnichsen i Haderslev 70 Rdl., Fabrikanterne Brodrone Jensen i Faaborg 40 Rdl., Fabrikant Clausen i Broager 40 Rdl., Fabrikant Kühl i Gettorp 20 Rdl., Fabrikant J. A. Schmidt i Kjøbenhavn 20 Rdl., Andreas Møller i Borrig, Bredø Sogn, 5 Rdl., Nis Petersen i Seierslev, Emmerlev Sogn, 5 Rdl.

S. For Meieriproducter, saltede og røgede Varer, Fidt i Blærer samt Hønsflidsgjenstande.

1ste Premie 30 Rdl. Forpagter Jochimsen, Nordruplund, for 2 Fjerdinger Smør. — 2den Premie 20 Rdl. Gaardeier Kammerraad C. Juhl i Hjerndrup, for 2 Dritler Smør. — 2den Premie 20 Rdl. Kammerraad Sabroe, Alstedgaard, for 2 Fjerdinger Smør. — 3die Premie 15 Rdl. Meieriforpagter E. Madsen, for 2 Fjerdinger Smør.

1 Premie 10 Rdl. Kammerraad Sabroe, Alstedgaard, for Ost. — 1 Premie 20 Rdl. Nicolai Dahlmann, Flauth, 1 Stk. hjemmevævet Damask. — 1 Premie 10 Rdl. Ole Madsen Kragh, Bræraa-Hoptrup, 2 Stk. Dreil og 1 Stk. Hørlærred. — 1 Premie 10 Rdl. Slagtermester Hansen i Haderslev, for Fidt i Blærer.

Til Premier for Maskiner, Meieriproducter, Hønsflidsgjenstande m. m. er af Haderslev By skænket et Beløb af 400 Rdl.